

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/357/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215504
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Antalová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6712215504.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Antalovej a sudcov JUDr. Jany Novotnej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č. k. 13C/176/2012-187 zo dňa 23. apríla 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť mu škodu z titulu zodpovednosti štátu za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom okresného súdu, keď v exekučnej veci v zákonnej lehote 15 dní od doručenia žiadosti písomne nepoveril exekútora vykonaním exekúcie a o žiadosti o udelenie poverenia vykonanie exekúcie rozhodol po zákonom stanovenej dobe tak, že žiadosť súdneho exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. O návrhoch žalobcu na prerušenie konania prvostupňový súd rozhodol tak, že konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 16. apríla 2015 zastavil a návrh na prerušenie konania zo dňa 16. apríla 2015 zamietol. Náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

V rámci prvostupňového konania súd postupom podľa § 112 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v záujme hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 13C/176/2012, 13C/177/2012, 13C/178/2012, 13C/179/2012, 13C/181/2012, 13C/182/2012, 13C/183/2012, 13C/184/2012, 13C/185/2012, 13C/186/2012 a 13C/167/2012.

Okresný súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s písomnými vyjadreniami účastníkov konania, exekučnými spismi Okresného súdu Zvolen č.k. 21Er/922/2009, 21Er/794/2009, 22Er/888/2009, 20Er/1085/2009, 28Er/544/2010, 23Er/553/2010, 20Er/1538/2010, 20Er/168/2010, 22Er/857/2009, 20Er/1351/2009 a 27Er/447/2010 a zistil nasledovné skutočnosti:

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/176/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 21Er/922/2009. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 21Er/922/2009 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 7. septembra 2009 u súdneho

exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 03871/09 zo dňa 3. júna 2009. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 14. októbra 2009. Exekučný súd uznesením č.k. 21Er/922/2009-21 zo dňa 3. júna 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 3. januára 2011.

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/177/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 21Er/794/2009. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 21Er/794/2009 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 12. augusta 2009 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 06199/09 zo dňa 1. júla 2009. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 25. septembra 2009. Exekučný súd uznesením č.k. 21Er/794/2009-18 zo dňa 13. mája 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13. decembra 2010.

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/178/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 22Er/888/2009. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 22Er/888/2009 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 21. novembra 2011 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 13735/09 zo dňa 25. augusta 2009. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 28. decembra 2009. Exekučný súd uznesením č.k. 22Er/888/2009-8 zo dňa 29. januára 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uvedené uznesenie bolo rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 2CoE/7/2010-26 zo dňa 29. októbra 2010 zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Exekučný súd opätovne rozhodol uznesením č.k. 22Er/888/2009-47 zo dňa 19. júna 2012, ktorým exekučné konanie zastavil z dôvodu úmrtia povinného, ktorý zomrel ako nemajetný. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13. júla 2012.

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/179/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 20Er/1085/2009. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 20Er/1085/2009 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 3. októbra 2009 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 08961/09 zo dňa 20. júla 2009. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 2. novembra 2009. Exekučný súd uznesením č.k. 20Er/1085/2009-15 zo dňa 12. marca 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uvedené uznesenie bolo rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 14CoE/181/2010-27 zo dňa 14. júla 2010 zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Exekučný súd vo veci opätovne rozhodol uznesením 20Er/1085/2009-32 zo dňa 16. mája 2011, ktorým žiadosť súdneho exekútora zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 4. augusta 2011.

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/181/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 28Er/544/2010. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 28Er/544/2010 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 15. mája 2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 22454/09 zo dňa 19. januára 2010. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 16. júla 2010. Exekučný súd uznesením č.k. 28Er/544/2010-28 zo dňa 1. marca 2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. septembra 2011.

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/182/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 23Er/553/2010. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 23Er/553/2010 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 7. júna 2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 00023/10 zo dňa 4. marca 2010. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 16. júla 2010. Exekučný súd uznesením č.k. 23Er/553/2010-22 zo dňa 29. marca 2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 18. augusta 2011.

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/183/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 20Er/1538/2010. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 20Er/1538/2010 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 5. augusta 2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 03363/10 zo dňa 11. mája 2010. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 14. októbra 2010. Exekučný súd uznesením č.k. 20Er/1538/2010-15 zo dňa 18. mája 2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17. septembra 2011.

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/184/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 20Er/168/2010. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 20Er/168/2010 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 19. januára 2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 15775/09 zo dňa 30. októbra 2009. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 2. februára 2010. Exekučný súd uznesením č.k. 20Er/168/2010-10 zo dňa 16. mája 2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 17. septembra 2013.

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/185/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 22Er/857/2009. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 22Er/857/2009 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 14. novembra 2009 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 13633/09 zo dňa 25. augusta 2009. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 18. decembra 2009. Exekučný súd uznesením č.k. 22Er/857/2009-22 zo dňa 9. novembra 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30. marca 2011.

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 13C/186/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 20Er/1351/2009. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 20Er/1351/2009 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 14. novembra 2009 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 13605/09 zo dňa 25. augusta 2009. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 18. decembra 2009. Exekučný súd uznesením č.k. 20Er/1351/2009-11 zo dňa 16. mája 2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8. septembra 2011.

V konaní pôvodne vedenom pod sp.zn. 17C/167/2012 žalobca svoj nárok odvodzuje od nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Zvolen v konaní 27Er/447/2010. V exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 27Er/447/2010 žalobca ako oprávnený subjekt podal dňa 11. marca 2010 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp.zn. SR 20789/09 zo dňa 3. decembra 2009. Súdny exekútor následne podal na exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 26. apríla 2010. Exekučný súd uznesením č.k. 27Er/447/2010-19 zo dňa 19. mája 2011 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 10. februára 2014.

Na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd konštatoval, že exekučný súd bol oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy (doložky); v prípade zistenia, že rozhodcovská zmluva (doložka) nebola (platne) uzavretá, musel exekučný súd konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Z toho, že exekučný súd postupoval v súlade s § 44 ods.2 Exekučného poriadku, nemožno vyvodit', že zamietnutím žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia došlo k nesprávne úradnému postupu, ktorý by mal mať za následok vznik práva na náhradu škody voči žalovanému. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu, že exekučný súd nerozhodol v exekučných veciach v zákonnej 15-dňovej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods.2 Exekučného poriadku súd poukazujúc na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. decembra 2012 konštatoval, že 15 dňová lehota od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Prvostupňový

súd konštatoval, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia súdu až do času vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ani v jednom prípade nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Prvostupňový súd mal zato, že neboli kumulatívne splnené všetky tri základné predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom; najmä nebol zistený žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup. Žalobca zároveň žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom nepreukázal vznik majetkovej škody a ani nemajetkovej ujmy a v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Nakoľko mal prvostupňový súd zato, že žalobca nepreukázal kumulatívne splnenie základných zákonných podmienok, potrebných pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č.514/2003 Z.z., žalobu považoval za právne neopodstatnenú a neodôvodnenú a preto zamietol nároky žalobcu vo všetkých jedenástich veciach vedených pôvodne pod spisovými značkami 13C/176/2012, 13C/177/2012, 13C/178/2012, 13C/179/2012, 13C/181/2012, 13C/182/2012, 13C/183/2012, 13C/184/2012, 13C/185/2012, 13C/186/2012 a 13C/167/2012, ktoré boli spojené na spoločné konanie a vedené ďalej pod sp.zn. 13C/176/2012. Svoje rozhodnutie súd oprel o ustanovenia § 4 ods.1 písm.a) bod 1, § 9 ods. 1, ods. 2 a § 17 ods.1, ods.2, § 15 ods.1 a § 16 ods.1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; § 41 ods.2 písm.d), § 44 ods.2 Exekučného poriadku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Pokiaľ prvostupňový súd konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania zo 14. apríla 2015 zastavil, poukázal na skutočnosť, že žalobca už 9. septembra 2013 súdu doručil žiadosť (návrh) na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu, predmetom ktorej bolo porušenie jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd. O tomto návrhu na prerušenie konania bolo prvostupňovým súdom rozhodnuté dňa 12. septembra 2013 tak, že súd návrh na prerušenie konania uznesením č.k. 13C/176/2012-68 zamietol. Z dôvodu podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uznesením č.k. 15Co/687/2013-118 zo dňa 16. apríla 2014 uznesenie okresného súdu potvrdil. Nakoľko po nariadení pojednávania žalobca doručil súdu dňa 16. apríla 2015 opätovne návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásad nestrannosti súdu a sudcu, totožný s návrhom na prerušenie konania doručenom dňa 9. septembra 2013, súd konanie o tomto návrhu na prerušenie konania s poukazom na ustanovenia § 103, § 104 ods.1, § 167 a § 159 O.s.p. zastavil z dôvodu prekážky veci rozsúdenej.

Zároveň okresný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010, v ktorom konaní vystupujú na strane žalovaných v 1/ rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2/ rade spoločnosť POHOTOVOSTĚ s.r.o.. Zodpovedanie prejudiciálnych otázok podľa návrhu na prerušenie konania má podľa žalobcu pre ďalší priebeh konania a rozhodnutie v konaní vedenom pred prvostupňovým súdom pod sp.zn. 13C/176/2012 zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydávaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Pokiaľ prvostupňový súd tento návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, mal zato, že v konaní, ktoré je vedené pred Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ ide o dotknuté vnútroštátne konanie vedené pred Okresným súdom Prešov, jeho predmet, ale aj okruh účastníkov je odlišný od konania vedeného pod sp.zn. 13C/176/2012. Ani konanie o prejudiciálnych otázkach, nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie.

Poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol pre to dôvody a predložil listiny spájané s uvedenými dôvodmi. Nebolo prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania. Trval pritom na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom

súde. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Tvrdenia okresného súdu o dodržaní zákonných lehôt v exekučnom konaní nekorešponujú s časovými úsekmi, uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku. Je dôležité skúmať nie len moment, kedy súd rozhodol o poverení ale aj moment, kedy poverenie doručil súdnemu exekútorovi. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k takýmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Zdôraznil, že predložil znalecký posudok ako dôkaz vzniku škody, ktorý je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku v posudku určenej výške. Okresný súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, najmä ak konštatuje, že žalobca nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobrá uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalobca v odvolaní zároveň namietal, že prvostupňový súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu predložených prejudiciálnych otázok osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie, súc viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou voči žalovanému domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní nesprávnym úradným postupom, t.j. zamietnutím žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej lehoty; navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu Zvolen. Priamo v žalobe vzniesol žalobca námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania pojednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil návrh žalobcu žalovanému na vyjadrenie; obom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O.s.p.; vyjadrenie žalovaného k žalobe riadne doručil žalobcovi prostredníctvom pošty. Prvostupňový súd účastníkov konania na pojednávanie riadne predvolal, lehota na prípravu na pojednávanie bola zachovaná. Súd na pojednávaní po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok. K spisu okresného súdu sú pripojené a v napadnutom rozsudku sú uvedené konkrétne exekučné spisy ohľadne exekučných konaní, v ktorých mala byť žalobcovi podľa návrhu vo veci samej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu spôsobená tvrdená škoda.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu navrhol tento zrušiť s prihladnutím na jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a s prihladnutím na procesné chyby.

Vzhľadom na uplatnené odvolacie námietky žalobcu je potrebné zdôrazniť, že odvolací súd je viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade je zrejmé, že aj z dôvodu predkladania enormného množstva typových odvolaní žalobcom na rôzne súdy, odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, uvedenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu. Ide len o zhrnutie rozličných dôvodov,

reagujúcich na rôzne dôvody zamietnutia návrhov na začatie konania prvostupňovými súdmi Slovenskej republiky v obdobných veciach. V žalobe a odvolaní odvolateľ namieta nedodržanie lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Poukazuje na skutočnosť, že neboli splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania napriek skutočnosti, že termín pojednávania bol zo strany prvostupňového súdu riadne vytýčený a predvolanie na pojednávanie mu bolo riadne doručené. V odvolaní je tak viacero rozporov a protirečení, žalobca pripisuje súdu závery, ktoré tento v odvolaní napadnutom rozhodnutí nevyložil.

Odvolací súd viazaný odvolacími dôvodmi preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu, ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom. V plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu odkazuje. Okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a vec právne posúdil správne. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu je v celom rozsahu správny, pretože žalobca nepreukázal tvrdý nesprávny úradný postup exekučného súdu v spornom exekučnom konaní. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.), pri posudzovaní veci sa krajský súd zaoberal len námietkami odvolateľa a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

Odvolacia námietka, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil žalobca na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojím nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá samotná skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu bez ďalšieho nie je ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý podľa tvrdení žalobcu svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013). Obdobne možno poukázať aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2013, sp.zn. 7 Cdo 141/2013, podľa ktorého „Dôvod na vylúčenie sudcu (§ 14 ods.1 O.s.p.) nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2010 sp.zn. 3Nc 14/2010). Dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne svojím nesprávnym úradným postupom v inej veci založil zodpovednosť žalovanej za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č.514/2003 Z.z.“. Rovnako možno poukázať aj na obdobnú rozhodovaciu prax v Českej republike za zhodnej právnej úpravy (napr. Uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky, 31 Nd 209/2009 zverejnené pod č.65/2010 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek). O žalobcom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd s tým, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil. Zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenie nadriadeného súdu rozhodujúceho o námietke zaujatosti (tu 24NcC/500/2012-13 zo dňa 15. októbra 2012, 23NcC/501/2012-12 zo dňa 16. októbra 2012, 24NcC/170/2012 zo dňa 11. októbra 2012, 23NcC/151/2012-11 zo dňa 10. októbra 2012, 24NcC/70/2012 zo dňa 12. októbra 2012, 3NcC/151/2012 zo dňa 15. októbra 2012, 14NcC/440/2012-11 zo dňa 17. októbra 2012 a 3NcC/492/2012-11 zo dňa 17. októbra 2012) bolo účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca v odvolaní neuviedol.

Odvolacia námietka žalobcu, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania a vykonaním dokazovania v jeho neprítomnosti odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil okresný súd právnomu zástupcovi žalobcu riadne prostredníctvom pošty a včas s poskytnutím päťdňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného žalobcu boli splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O.s.p.); postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však okrem oboznámenia

so žalobou pozostávalo len z oboznámenia sa s listinami obsiahnutými v súdnom spise a dotknutých exekučných spôsoboch, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný žalobca priamo v žalobe. Žalobca bol účastníkom uvedených exekučných konaní a obsah exekučných spisov mu bol nepochybne známy, všetky rozhodnutia v exekučnom mu boli riadne doručené. Iné dokazovanie okresný súd nevykonával. Žalobcovi bolo riadne doručené aj vyjadrenie žalovaného k návrhu a to spolu s predvolaním na prvý termín pojednávania. Žalobca mal dostatok času pred súdnym pojednávaním sa oboznámiť so skutkovými a právnymi tvrdeniami žalovaného. Zákonným postupom okresného súdu nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom; k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania.

K odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, resp. ktorým konanie o druhom návrhu na prerušenie konania zastavil. Vyhláseným uznesením o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O.s.p.) a preto mohol pokračovať v konaní. Vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania, ktorý navrhovateľ odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktoré bolo prerušené do rozhodnutia Súdneho dvora o prejudiciálnych otázkach z dôvodu predloženia prejudiciálnych otázok, odvolací súd uvádza, že nejde o dôvod prerušenia konania uvedený v ustanovení § 109 ods.1 O.s.p, podľa ktorého by súd musel konanie prerušiť. V konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu v konaní vo veci samej. Pokiaľ ide o dotknuté vnútroštátne konanie vedené Okresným súdom Prešov, jeho predmet, ale aj okruh účastníkov je odlišný. Ani konanie o prejudiciálnych otázkach, ktoré boli v rámci predmetného vnútroštátneho konania Okresným súdom Prešov Súdnemu dvoru položené, nie je konaním, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Pokiaľ teda prvostupňový súd návrhy žalobcu na prerušenie konania zamietol, týmto postupom okresného súdu nebol žalobca vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia; postup okresného súdu bol plne odôvodnený hospodárnosťou konania. Pokiaľ prvostupňový súd zastavil konanie o návrhu žalobcu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, predmetom ktorej bolo namietané porušenie práva žalobcu na zákonného sudcu a nestranný súd, o tomto návrhu na prerušenie konania bolo prvostupňovým súdom rozhodnuté už dňa 12. septembra 2013 tak, že súd návrh na prerušenie konania uznesením č.k. 13C/176/2012-68 zamietol. Z dôvodu podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uznesením č.k. 15Co/687/2013-118 zo dňa 16. apríla 2014 uznesenie okresného súdu potvrdil. Návrh na prerušenie konania zo dňa 16. apríla 2015 je opätovne podaným totožným návrhom na prerušenie konania, o ktorom súd v minulosti právoplatne rozhodol, ktoré rozhodnutie tvorí prekážku právoplatne rozsúdenej veci. Nový návrh na prerušenie konania neobsahuje v porovnaní s pôvodným návrhom na prerušenie konania žiadne nové skutočnosti. Uvedené platí o to viac, že odvolateľ nepredložil žiadny dôkaz o tom, že jeho ústavná sťažnosť bola prijatá Ústavným súdom Slovenskej republiky na ďalšie konanie a že vo veci Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej koná. Naopak, z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 530/2013-10 zo dňa 22. augusta 2013, zverejneného na stránke www.concourt.sk <<http://www.concourt.sk>>, vyplýva, že ústavná sťažnosť žalobcu, na základe ktorej žiadal o prerušenie konania a odročenie pojednávania, bola Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pred tým, ako opätovne o prerušenie/odročenie pojednávania požiadal.

Žalobca v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty. Podľa ustálenej súdnej praxe pätnásťdňová lehota, plynúca od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo 14. decembra 2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 z 10. júla 2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 z 25. apríla 2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 z 13. februára

2013). Preto v prípade, že okresný súd z pripojených rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní zistil, kedy boli žiadosti o udelenie poverenia súdu doručené (vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu nie je rozhodujúce, kedy začalo samotné exekučné konanie), a zistil, kedy bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, zistené postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup (prieťahy v konaní) a je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu a to aj s prihliadnutím na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom. V takomto prípade je ústavne akceptovateľná aj dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14. decembra 2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25. apríla 2013). Túto skutočnosť treba osobitne zdôrazniť najmä v prípadoch, keď titulom pre vykonanie exekúcie sú rozhodcovské rozhodnutia (rozhodcovské rozsudky). Exekučný súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi je vždy povinný skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Je predovšetkým povinný skúmať, či exekučný titul podľa ustanovenia § 41 Exekučného poriadku má všetky zákonné atribúty a či nie je v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku). O návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku je exekučný súd oprávnený aj bez návrhu (ex offico) skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne. Ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy (doložky), je oprávnený vyvolať všetky dôsledky, vyplývajúce z príslušných právnych predpisov preto, aby zmluvná strana nebola uvedenou zmluvou viazaná (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. októbra 2012 sp. zn. 6Cdo/105/2011, R66/2013). Žalobca takýto postup vytyka procesnému súdu vo svojom odvolaní bezdôvodne.

Nakoniec žalobca v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Ani v tomto smere však nemožno okresnému súdu nič vytknúť. Žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu); v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Vo vzťahu k znaleckému posudku č.1/2014 vypracovanému Znalecký ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave takýto posudok žalobca v konaní do súdneho spisu nepredložil.

Keďže žalobca v súdnom konaní nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu, príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody ani nemajetkovej ujmy. Okresný súd nepostupoval v rozpore s exekučným poriadkom, jeho konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.. Prvostupňový súd správne právne odôvodnil, prečo žalobe nevyhovel. Odvolací súd, vychádzajúc z úvah a právnych záverov uvedených vyššie, podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, vrátane súvisiaceho výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O.s.p.), pri rozhodovaní o ktorých správne vychádzal z § 142 ods. 1 O.s.p., teda podľa úspechu v konaní, ale ak žalovanému trovy konania nevznikli, nebolo náhradu akých trov mu prisúdiť.

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol za použitia ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto mu podľa vyššie uvedených ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však do doby rozhodnutia odvolacieho súdu neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a ich vznik nemal odvolací súd preukázaný ani zo súdneho spisu; preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné